

Bemærkninger til landstingsforordning om hjælp til vidtgående handicappede.

Generelle bemærkninger:

Der er tale om et forslag til en ny forordning om hjælp til vidtgående handicappede, der skal afløse forordning nr. 3 af 20. oktober 1983 om hjælp til personer med vidtgående fysisk og/eller psykisk handicap.

Forslaget er dels en revidering af den eksisterende forordning på området, dels en præcisering af allerede eksisterende regler og dels enkelte nyskabelser.

Forslagets overordnede princip er stadig, at personer med vidtgående fysisk eller psykisk handicap skal sikres en tilværelse så tæt på det normale som muligt, ligesom princippet om, at hjælp i henhold til reglerne om hjælp til handicappede skal være en hjælpemulighed, der først indtræder, når muligheden for hjælp efter andre regler er udtømte. Hjælp til forsørgelse af en handicappet kan derfor ikke gives i henhold til dette forslag, heller ikke hjælp til forsørgelse af en mindreårig handicappet, der er underlagt forældrenes forsørgelsespligt. Endvidere kan der ikke gives hjælp til f.eks. revalidering, hjemmehjælp, m.v ..

Princippet om, at den hjælp der kan gives i henhold til bestemmelserne om hjælp til vidtgående handicappede kun gives til dækning af den handicappedes væsentlige mer-

FM II 94/22

SD j.nr. 72-00-00-2

udgifter i forbindelse med handicappet, er videreført.

Som noget nyt er der indsat et princip om, at handicappede såvidt muligt skal kunne benytte offentlige bygninger og faciliteter - hvilket skal ses som yderligere en fastsættelse af princippet om, at vidtgående handicappede skal forsøges sikret en tilværelse så tæt på det normale som muligt.

Ligeledes forventes den handicappedes funktionsniveau at indgå i beslutningen med større vægt end hidtil. Der skal ved hver enkelt ansøgning tages stilling til, om den handicappede i henhold til netop den aktuelle ansøgning må anses som vidtgående handicappet.

Dette medfører både en udvidelse og en indskrænkning af kredsen af personer, der kan modtage hjælp.

På den ene side medfører bestemmelsen, at der kan gives hjælp til handicappede, der ikke har et enkelt vidtgående handicap, men flere forskellige lidelser, der sammenlagt virker invaliderende.

På den anden side medfører reglen, at personer der på trods af et vidtgående fysisk eller psykisk handicap, har et funktionsniveau der godtgør, at personen bør kunne klare sig selv, ikke kan få hjælp efter dette forordningsforslag.

Det beror fortsat på Direktoratet for Sociale Anliggenders konkrete skøn, om en person kan få hjælp efter reglerne om hjælp til vidtgående handicappede.

Som ny bestemmelse i forordningssammenhæng kan nævnes, at en handicappet, der ønsker hjælp i henhold til denne forordning skal søge herom via sin hjemkommune, også selvom den handicappede bor på døgninstitution. Reglen er en videreførsel af den hidtil gældende administrative praksis på området. Reglen er medtaget for at under-

strege, at de enkelte kommuner har et ansvar overfor alle personer, der er hjemmehørende i kommunen, uanset om de er handicappede eller ej.

Tidligere praksis har i et vist omfang medført, at nogle udgifter, som var en ren kommunal udgift, er blevet til udgifter afholdt efter forordningen, det vil sige landskassen.

Ligeledes har udvikling af praksis medført, at handicappede, i en vis udstrækning, har fået tildelt hjælp til udgifter, som ikke-handicappede selv må afholde.

Der er således ikke tale om en ændring af byrdefordelingen mellem kommunerne og Hjemmestyret, men netop en præcisering af også tidligere gældende principper.

Forordningsændringen vil som udgangspunkt ikke medføre øgede udgifter på området, men såfremt der ønskes en aktivitetsforøgelse, herunder en udvidelse af aktiviteterne på institutionsområdet i Grønland, vil det medføre en udgiftsforøgelse, der ikke er medtaget i forslaget. Såfremt hjemslusning m.v. skal ske i et større omfang end hidtil, kan dette kun ske ved en tilførsel af yderligere bevillinger til området.

En administrativ omlægning, bl.a. på støttepersonområdet, sammenholdt med fastsættelse af en maximumsgrænse for tildeling af vederlag i forbindelse med pasning af en vidtgående handicappet i eget hjem, kan i en vis udstrækning give en ønsket aktivitetsforøgelse i form af etablering af beskyttede boenheder i Direktoratet for Sociale Anliggenders regi.

Det vil dog ikke give mulighed for at etablere beskyttede boenheder i et sådant omfang, at det fulde behov for sådanne boliger kan tilgodeses, f.eks. ved at

et større antal personer vender tilbage fra Danmark, eller bliver udskrevet fra institution i Grønland.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser:

Til kapitel **1**, Almindelige bestemmelser.

Ad § **1**.

Stk. 1 er en videreførsel af grundsætningen om, at en handicappet skal sikres en tilværelse så tæt på det normale som muligt.

Vedrørende stk. 2 bemærkes, at der er tale om at alle offentlige bygninger så vidt muligt skal gøres handicapvenlige, også boligbyggerier.

Fortrinsvis er der tænkt på, at bl.a. gangbesværede skal sikres adgang til såvidt muligt alle offentlige bygninger.

Vedrørende nybygninger betyder forslaget, at bygningsregler m.v. skal tilpasses således, at der, forinden tilladelse til opførelse af nye offentlige bygninger, tages stilling til, om bygningen kan indrettes på en sådan måde, at f.eks. gangbesværede, kørestolsbrugere, m.v., kan benytte dem.

Vedrørende de eksisterende offentlige bygninger medfører formålssætningen, at der ved renovering eller lignende, bør tages konkret stilling til, om det er muligt at gøre bygningen handicapvenlig.

Ved offentlige faciliteter er der tænkt på, dels at alle faciliteter, hvortil der er offentlig adgang, såsom biblioteker, sygehuse, tandklinikker, skoler, forretningslokaler, kontorer, m.v., såvidt muligt skal kunne benyttes af handicappede, dels at alle offentlige anlæg, såsom trafik anlæg, m.v., såvidt muligt skal gøres

handicapvenlige, f.eks. ved opsætning af ramper, lydsignaler, m.v. Ligeledes bør også kollektive transportmidler indrettes handicapvenlige.

Vedrørende stk. 3, bemærkes, at i henhold til myndighedslovens regler, træffer en person selv beslutning om sine personlige forhold, heriblandt om, hvor pågældende ønsker at bo eller opholde sig.

Kun hvis en mindreårig er undergivet forældremyndighed, eller en person er personlig umyndiggjort, træffer henholdsvis forældremyndighedsindehaveren eller værgen beslutning herom.

I særlige tilfælde, kan en person tvangsmæssigt tilbageholdes, enten i henhold til en tilbageholdelsesbeslutning afsagt af retten, eller ved en tvangsindlæggelse besluttet i de tilfælde, hvor en person skønnes at være til fare for sig selv eller andre.

En handicappet bør derfor heller ikke, mod sin vilje, flyttes fra et anbringelsessted til et andet, med mindre der er tale om, at anbringelsesstedet ikke længere kan tilbyde den handicappede ophold, eller hvis den handicappede ved et fortsat ophold på anbringelsesstedet, er velfærdstruet.

Ad § 2.

Handicapområdet er et område under stadig udvikling, og det er derfor nødvendigt, at der kan etableres forsøgs-mæssige ordninger, f. eks. på områder der kan tænkes udlagt til kommunernes administration, ligesom der vil kunne etableres nye institutionstyper, "satellit"-institutioner, m.v., uden at det vil medføre en total omlægning af institutionsområdet.

Kapitel 2, Almindelige betingelser for hjælp.

Ad § 3.

60-års aldersgrænsen fastholdes foreløbigt, men forventes afskaffet for så vidt angår hjælpemidler, samtidig med, at der oprettes en hjælpemiddel-central. Afskaffelsen af aldersgrænsen vil dog kræve en forordningsændring.

Der forventes udfærdiget en bekendtgørelse, der fastsætter hvilken personkreds der kan få hjælp i henhold til forordningen.

Bekendtgørelsen forventes at definere begrebet "vidtgående handicap" således, at der både skal indgå en objektiv vurdering af om personen har et væsentligt handicap, f.eks. mangler et ben, og om personen subjektivt har et større hjælp behov end andre personer i samme aldersgruppe, altså har et lavere funktionsniveau. Reglerne vil således ikke længere blive administreret ud fra en i forvejen afgrænset personkreds, men ud fra ansøgerens konkrete henvendelse til sin hjemkommune om hjælp. Det betyder, at selvom Direktoratet for Sociale Anliggender tidligere har bevilget en hjælpeforanstaltning, vil det ikke automatisk medføre, at den følgende ansøgning vil blive imødekommet. Det beror på en vurdering på ansøgningstidspunktet.

En lægeligt fastsat diagnose på en lidelse, der normalt er invaliderende, vil - sammenholdt med oplysninger fra f.eks. skole, PPR og institutioner - føre til at ansøgeren kan betragtes som vidtgående handicapet. Som eksempel på lidelser, der anses for vidtgående handicaps, kan nævnes intelligensretardering, alvorlige fysiske og psykiske lidelser. Funktionsniveauet fastlægges ud fra en lægelig og social

helhedsvurdering, i forhold til en ikke-handicappet person.

Som eksempel kan nævnes, at en kontoruddannet person, som i forbindelse med en ulykke har mistet det ene ben, normalt vil kunne klare sig både i hjemmet og på arbejdspladsen efter at have fået benprotese. En håndværker i samme situation kan sandsynligvis kun klare sit hidtidige arbejde, hvis han får stillet en række hjælpemidler til rådighed. I dette eksempel vil den kontoruddannede, på trods af at han vitterligt er handicappet, ikke blive betragtet som vidtgående handicappet. Det vil håndværkeren derimod.

Skønnet om en person kan få hjælp efter forordningen foretages af Direktoratet for Sociale Anliggender.

Ad §4

Som nævnt i de generelle bemærkninger, er hjælp efter disse regler subsidiær i forhold til hjælp efter de "almindelige" regler, d.v.s. de regler der også er gældende for ikke-handicappede personer, f.eks. hjælp efter reglerne om hjælp fra det offentlige, hjælp til børn og unge, pension (herunder personlige tillæg), sundhedsvæsenets ydelser, eller undervisningsmaterialer til brug i folkeskolen eller under et uddannelsesforløb. Der kan således ikke ydes hjælp til pleje af alvorligt syge.

Der kan endvidere ikke ydes hjælp under hospitalsindlæggelse, selvom den pågældende er vidtgående handicappet. Her tænkes på bl.a. kræftpatienter, AIDS-patienter, og andre patienter med livstruende sygdom, der p.g.a. sygdommen er vidtgående handicappede.

Denne personkreds vil dog kunne ydes hjælp til væsentlige mer-udgifter som følge af handicappet, efter sygehusopholdet.

Hjælp til genoptræning m.v. under hospitalsophold p.g.a

et vidtgående handicap kan ikke ydes efter denne forordning, men må ydes i henhold til sundhedsvæsenets regler.

Grænsen er dog ikke skarp, da der kan tænkes bevilget enkelte hjælpemidler og hjælpeforanstaltninger under hospitalsindlæggelse, hvis der er tale om ydelser der ikke vedrører den lægelige behandling.

Ad § 5.

Hovedreglen er, i henhold til forslaget § 3, at der kun kan gives hjælp efter denne forordning, hvis den handicappede har fast bopæl i Grønland.

I visse tilfælde er det dog nødvendigt at kunne give hjælp efter denne forordning til personer, der ikke har fast bopæl i Grønland, f.eks. hvis den handicappede er visiteret til ophold i Danmark.

Her skal dog bemærkes, at handicappede der er indskrevet på institution i Danmark får hjælp efter den danske bistandslovs bestemmelser, men Hjemmestyret afholder udgifterne i henhold til denne forordning.

Kapitel 3, Hjælpeforanstaltninger.

Ad §§ 6 og 7.

§ 7 stk. 2 beskriver eksempler på hvilke hjælpeforanstaltninger, der kan iværksættes. Opregningen er ikke udtømmende.

Efter en konkret vurdering af den handicappedes situation og behov kan der tilbydes andre hjælpeforanstaltninger end de nævnte.

Pkt. 1 - Ved hjælpemidler forstås fysiske hjælpemidler som kompenserer for den handicappedes nedsatte funktion eller anvendes i forbindelse med optræning. Som eksempler kan nævnes: kørestole, gangstativer, særlige husholdningsredskaber og pædagogisk materiale til

optræning af bestemte funktioner.

Pkt. 2 - Direktoratet for Sociale Anliggender kan yde hjælp til aflønning af støtteperson, der ansættes af den handicappedes opholdskommune.

Der bør så vidt muligt ansættes støttepersoner med en socialfaglig uddannelse.

Støttepersoner kan ansættes såvel på døgninstitutioner, daginstitutioner, beskyttede boenheder, bokollektiver, som i den handicappedes egen bolig.

I modsætning til hjemmehjælperen, som har praktiske arbejdsopgaver - jf. bekendtgørelsen herom, er støttepersonens opgaver fortrinsvis af pædagogisk art. Støttepersoner skal efter aftale med den handicappede arbejde frem mod en højere grad af selvhjulpenhed og uafhængighed af hjælp fra andre. Som udgangspunkt er støttepersonens arbejdsindsats derfor midlertidig og tidsbegrænset.

Pkt. 3 - Familiemedlemmer som vælger at passe den handicappede i hjemmet, kan i særlige tilfælde ydes vederlag for pasningen, hvis den pårørende derved mister muligheden for at opnå lønindkomst, jf. § 9.

Der kan ydes aflastning i form af ophold på døgninstitution eller lignende (alderdomshjem, plejeafdeling, familiepleje, m.v.), ligesom der kan gives aflastning i hjemmet.

pkt. 4 - Konsulentbistand kan gives i form af vejledning ved boligindretning, udarbejdelse af træningsprogrammer, m.m. Konsulentbistanden kan være af såvel teknisk som pædagogisk art. Den kan leveres enten hvor den handicappede opholder sig, eller som fjernrådgivning på grundlag af beskrivelser og videoptagelser af den handicappedes situation.

Pkt. 5 - Der kan ydes hjælp til ombygning og ændring af den handicappedes bolig, som er nødvendig for at den handicappede kan blive i sit hjem. Typisk drejer det sig om forbedring af adgangsforholdene til den handicappedes bolig ved at bygge ramper, øge dørbredden, ændre skillevægge, indretning af toilet- og badeforhold, således at de kan benyttes af kørestolsbrugere, opsætning af støttegreb, m.v.

Hvis det ikke kan lade sig gøre at indrette den eksisterende bolig hensigtsmæssigt, må det overvejes at tilbyde den handicappede en anden bolig.

pkt. 6 - Den handicappedes pårørende og andre, der har opgaver i forhold til den handicappede, kan tilbydes undervisning og deltagelse i kurser, som letter og forbedrer den handicappedes forhold. Det kan dreje sig om instruktion i pasning af den handicappede, f.eks. løfteteknik, undervisning i kommunikation med den handicappede - f. eks. tegnsprog eller lignende.

Pkt. 7 - Bokollektiver er en boform til handicappede, der er selvhjulpne i en sådan grad, at de er i stand til at klare den daglige tilværelse med begrænset støtte fra andre. Bokollektiver etableres som udgangspunkt af kommunerne, men Direktoratet for Sociale Anliggender kan yde tilskud til anskaffelse af nødvendigt indbo, som beboerne benytter i fællesskab (køkkenudstyr, køleskab, vaskemaskine, TV og møbler til fælleslokaler) . Bokollektiver er ikke institutioner, men skal opfattes som beboerens selvstændige bolig i et fællesskab med andre. Direktoratet for Sociale Anliggender giver den nødvendige vejledning ved oprettelse og indretning af bokollektiver, målsætning, visitation af beboere, beboernes indflydelse på egen livssituation, samarbejdsrelationer og arbejdstilrettelæggelse.

således, at børn og unge under 18 år, der er anbragt uden for hjemmet p.g.a. et vidtgående handicap, fremover skal kunne bevilges to årlige ferierejser til hjemstedet.

For at holde området udgift neutralt, påtænkes reglerne for bevilling af ferierejser til voksne ændret.

Ændringerne forventes indsat i en bekendtgørelse.

Ad § 8.

Her er tale om præcisering af en allerede gældende regel. Vedrørende stk. 2 kan bemærkes, at det har været overvejet, om Direktoratet for Sociale Anliggender skal have mulighed for at bevilge afgiftsfritagelse ved en handicappets anskaffelse af en bil, men skattedirektoratet har i denne forbindelse udtalt, at der ikke vil blive givet afgiftsfritagelse. Der henvises til, at Direktoratet for Sociale Anliggender istedet kan bevilge den handicappede et beløb til betaling af afgiften.

Kapi tel 4, Hjælp til vidtgående handicappede i eget hjem, bokollektiv eller beskyttet boenhed.

Ad § 9.

Der er som noget nyt indsat en maximumstakst for, hvor meget der kan ydes i vederlag til f.eks. en pårørende, der vælger at passe en handicappet i hjemmet, uden at blive ansat som støtteperson for den handicappede.

§ 9 vedrører den situation, hvor en pårørende opgiver at arbejde uden for hjemmet, for at passe en handicappet.

Ad §§ 10-12.

Bokollektiver oprettes udelukkende af de enkelte

kommuner, eventuelt med tilskud som beskrevet vedrørende § 7, medens beskyttede bo enheder både vil kunne oprettes af de enkelte kommuner, af flere kommuner i forening og af Landsstyret.

De nærmere regler vil komme til at fremgå af en bekendtgørelse.

Kapitel 5, Institutioner for vidtgående handicappede.

Ad §13.

Forskellen mellem beskyttede bo enheder og døgninstitutioner ligger i, at døgninstitutionerne tilbyder både behandling og pleje hele døgnet.

Ad §§14 og 15.

Hjemmestyret ejer og driver døgninstitutioner for vidtgående handicappede, der fungerer som selvstændige enheder under Direktoratet for Sociale Anliggender, og som Direktoratet har tilsyns- og instruktionsbeføjelser overfor.

Ad §16.

Kommunernes sociale udvalg kan alene indstille til Direktoratet for Sociale Anliggender at en vidtgående handicappet bør få ophold på en institution. Direktoratet afgør herefter både om den handicappede skal tilbydes ophold på institution, og i givet fald, hvilken institution den handicappede skal have ophold på.

Ad §17.

Direktoratet for Sociale Anliggender skal sørge for, at der nedsættes et visitationsudvalg ved hver enkelt døgninstitution, samt fastsætter hvilken personkreds der skal have sæde i udvalget.

Som udgangspunkt vil visitationsudvalgene bestå af en repræsentant for Direktoratet og for institutionen, samt for sundhedsvæsenet.

Samtlige medlemmer af et visitationsudvalg vil kunne klage over en af udvalget truffen afgørelse, ligesom den handicappede, via sin hjemkommune, er klageberettiget.

Landsstyremedlemmets afgørelse i forbindelse med en klage over en afgørelse truffet af et visitationsudvalg kan ikke indbringes for anden myndighed.

Kapitel 6, Beskæftigelse af vidtgående handicappede.

Ad § 18.

Efter denne nye bestemmelse får Direktoratet direkte ansvar for beskæftigelse af de handicappede, der er anbragt på døgninstitution for vidtgående handicappede. Beskæftigelsen kan enten ske ved, at der oprettes et værksted eller lignende i tilknytning til institutionen, eller ved at den handicappede kan benytte kommunale beskæftigelsesmuligheder, f.eks. dagcentre, mod betaling.

Der gives adgang til at yde et mindre vederlag for den handicappedes beskæftigelse på værksted, hvilket ligner en forsørgelseshjælp, men skal ses som ekstra lomme penge, der skal tilskynde den handicappede til at benytte beskæftigelsestilbudet.

Ad § 19.

Her tænkes især på vidtgående handicappede der er i beskæftigelse uden for beskyttede værksteder o .lign. , ligesom der tænkes på handicappede der driver selvstændigt erhverv. Ved brug af ordene "passende erhverv" indlægges et skøn, således at Direktoratet for Sociale Anliggender kan bestemme hvilken erhvervsudøvelse, der

i det enkelte tilfælde kan anses for passende.
F.eks. vil Direktoratet ikke skønne det for et passende erhverv for en handicappet at starte en større selvstændig erhvervsvirksomhed, men derimod vil videreførelse af en sådan virksomhed kunne komme i betragtning.

Kapitel 7, Administration, oplysningspligt og tilbagebetalingspligt, m.v~

Ad §20.

En handicappet har ikke mulighed for selv at ansøge Direktoratet for Sociale Anliggender om hjælp efter disse bestemmelser. En sådan ansøgning skal ske via den handicappedes hjemkommune, der i første omgang skønner om den handicappede har mulighed for at få ansøgningen imødekommet. Hvis hjemkommunen skønner, at den handicappede er omfattet af forordningens regler, og har et hjælpebehov, der kan imødekomme s , indsendes en indstilling herom til Direktoratet.

Der udfærdiges en bekendtgørelse, hvor de praktiske fremgangsmåder ved indstilling, bevilling og administration skal fremgå.

Ad §21.

Denne bestemmelse vedrører undersøgelse af mulighederne for hjemslusning af handicappede der er eller bliver visiteret til institutionsophold i Danmark. Kommunernes sociale udvalg skal undersøge mulighederne for den handicappedes tilbagevenden til Grønland, men det er fortsat Direktoratet for Sociale Anliggender der beslutter om den handicappede rent faktisk skal flytte tilbage til Grønland, og hvilke tilbud den handicappede skal tilbydes ved en eventuel tilbagevenden.

Det må forudsættes, at kommunernes undersøgelse afdækker mulighederne for institutionsophold i Grønland, op-

tagelse i beskyttede boenheder, el.lign.
Direktoratet for Sociale Anliggender skal herefter skønne, om tilbudet der kan gives i Grønland er tilstrækkeligt for en tilbagevenden, ligesom den handicappede så vidt muligt skal være medbestemmende herom.

Ad § 22.

Det er fortsat Direktoratet for Sociale Anliggender der i hvert enkelt tilfælde afgør konkret, om en handicappet kan ydes hjælp efter disse bestemmelser, og hvilken hjælp der i givet fald kan ydes.

Har en kommune ydet en handicappet hjælp, eventuelt mod forventet efterbevilling, vil der som udgangspunkt ikke kunne ske refusion af denne udgift.

Der udarbejdes en bekendtgørelse om reglerne for refusion af kommunernes udgifter i henhold til bevilling af hjælp til en handicappet, bl.a. vedrørende køb af hjælpemidler og løn til støttepersoner, m.v.

Vigtigst i denne henseende vil være indførelse af tidsbegrænsninger i forhold til, hvor længe en bevilling skal berettigede til refusion.

Ad § 23.

Bestemmelsen giver dels kommunerne adgang til at indhente nødvendige oplysninger hos andre end den handicappede, dels gives der den handicappede en pligt til at oplyse om egne forhold.

Endvidere forpligter bestemmelsen kommunernes sociale udvalg til at videregive disse oplysninger til Direktoratet for Sociale Anliggender. Det er Direktoratet der afgør, hvilke oplysninger der er nødvendige for Direktoratets behandling af sagen.

Endelig giver bestemmelsen kommunerne adgang til, at forelægge en sag for det tværfaglige samarbejdsudvalg, og i den forbindelse videregive nødvendige oplysninger

for sagsbehandlingen i det tværfaglige samarbejdsudvalg.

Ad § 24.

Direktoratet for Sociale Anliggender kan indhente alle nødvendige oplysninger og vurderinger til brug for sin sagsbehandling, enten hos den handicappede selv, i hjemkommunen, opholdskommunen og hos andre myndigheder, f.eks. sundhedsvæsenet, s~olevæsenet, m.v. Bestemmelsen medfører, at Direktoratet ikke i alle tilfælde er nødt til at afvente hjemkommunens sagsbehandling, men kan vælge selv at indhente oplysninger.

Ad § 25.

Den, der modtager hjælp efter disse bestemmelser skal meddele sin hjemkommune om alle forhold, der kan medføre at en ydet hjælp skal ændres eller bortfalde.

De forhold der kan komme på tale, kan f.eks. være en flytning til en anden bolig, bedring i den handicappedes funktionsniveau, jobskifte, m.v.

Det sociale udvalg i hjemkommunen er forpligtet til at videregive disse oplysninger til Direktoratet for Sociale Anliggender, ligesom de sociale udvalg vil være forpligtet til at underrette Direktoratet om andre ændringer end de før nævnte, f.eks. hvis den handicappede afgår ved døden.

Stk. 3 vedrører tilbagebetaling af hjælp der er modtaget med urette, hvis hjælpen helt eller delvist er ydet p.g.a. urigtige oplysninger, eller hvis den handicappede har undladt at underrette hjemkommunen om ændringer i sine forhold.

Har den handicappede opfyldt sin oplysningspligt overfor kommunen, men har det sociale udvalg forsømt at underrette Direktoratet, vil Direktoratet kunne kræve det med urette udbetalte beløb tilbagebetalt fra kommunen.

Kapitel 8, Finansiering.

Ad §26.

Udgifterne i henhold til forordningen om hjælp til vidtgående handicappede afholdes af landskassen, bortset fra udgifterne til kommunernes administration og kommunernes udgifter til oprettelse og drift af bokollektiver og beskyttede boenheder.

Disse boformer betragtes som almindelige boliger for handicappede, og det er kommunernes ansvar at stille boliger til rådighed for sine indbyggere, såvel handicappede som ikke-handicappede.

I erkendelse af, at der kan være ekstraordinære udgifter ved oprettelse af bofællesskaber for handicappede, kan der fastsættes regler om hel eller delvis refusion af disse udgifter, ligesom landsstyret kan fastsætte regler om etablering af egne bokollektiver og beskyttede boenheder, hvorefter udgifterne til disse kan afholdes af landskassen.

Kapitel 9, Klageadgang.

Ad § 27.

Der kan klages over afgørelser truffet efter forordningen efter de almindelige regler herom i Landstingsforordning om socialvæsenets styrelse og organisation. Undtaget herfra er afgørelser truffet af et visitationsudvalg, der kun kan anke til Landsstyremedlemmet for Sociale Anliggender.

F.eks. vil en handicappet kunne klage til kommunalbestyrelsen over det sociale udvalgs beslutning om ikke at indsende en indstilling til Direktoratet for Sociale Anliggender.

Den handicappede kan indbringe kommunalbestyrelsens afgørelse for Det sociale Ankenævn.

Den handicappede kan indbringe Direktoratet for Sociale Anliggenders afgørelser til Det sociale Ankenævn.

Kapitel 10, Sanktionsbestemmelse.

Ad § 28.

Vedrørende personer hvis tjeneste eller hverv hviler på valg, er der hovedsageligt tænkt på de tilfælde, hvor f.eks. et medlem af kommunernes sociale udvalg som et led i en sags behandling, overtræder kriminallovens regler om forbrydelse i offentlig tjeneste eller hverv.

Kapitel 11, Overgangsbestemmelser og ikrafttræden.

Ad §§ 29 og 30.

Reglen i § 29 har navnlig betydning for de vidtgående handicappede der i henhold til de tidligere regler er registreret som vidtgående handicappede.

Ved denne registrering opnåede den handicappede ret til

hjælp som vidtgående handicappet, uden tidsbegrænsning. Disse handicappede kan derfor ydes hjælp efter gældende regler om hjælp til vidtgående handicappede, selvom de er fyldt 60 år.

Det er derimod ikke nødvendigt at fastsætte overgangsregler mellem den nugældende handicapforordning og det her udarbejdede forslag, da bevillinger til handicappede som udgangspunkt ikke gives for en periode der rækker ud over afslutningen af et kalenderår.